

SCAPINO

DE ONTSNAPPINGSKUNSTENAAR

Geschreven door: Arthur Japin
Illustraties: Charlotte Dematons

EEN REUZE GOUDEN BOEKJE

Op een dag heeft iemand mij vrijgelaten. Hij gaf me vleugels. Daarmee vloog ik weg zoals een vlinder die is bevrijd uit zijn cocon.

Het gebeurde erg lang geleden, helemaal aan de andere kant van mijn leven. Ik was een kind.

Gelukkig maar.

Om je vrijheid tegemoet te dansen is het nooit te laat. Ook als oud mens kun je dat nog doen, alle zwaarte van je afgooien en loskomen van de grond. Maar toch: hoe eerder iemand het je voordoet, hoe beter.

Mij overkwam dat in de Haarlemse Stadsschouwburg. Op een ochtend. Ik weet nog hoe mijn redder eruitzag: vrij opmerkelijk. Zo iemand had ik nooit gezien. Hij was duidelijk niet zoals iedereen.

Daar gaat het ook om, denk ik, in dit verhaal. Over hoe belangrijk het is niet te worden zoals iedereen.

De naam van degene die mij voordeed dat een mens kon dansen ben ik nooit vergeten: hij heette Scapino.

Scapino sprak me aan. Zo voelde dat. Hij kwam het toneel op en richtte zich tot mij. Niet rechtstreeks. En hij was daar ook niet voor mij alleen gekomen. Integendeel. Mijn hele school zat in die zaal. En nog veel meer lagere scholen uit de stad. De hele schouwburg zat die ochtend tot de nok toe vol met kinderen. Daarom was ik juist zo alleen. Ik heb me tussen anderen altijd veel eenzamer gevoeld dan in mijn eentje. Vroeger vond ik dat alleen maar lastig, maar nu weet ik dat dat ook een voordeel is. Een kracht.

Hoe dan ook, zo zat ik daar, tussen de rest een beetje weggedoken. Totdat Scapino opkwam. Ik voelde me aangesproken door die ene, die zo uitgesproken anders was. Meer zoals ik.

Ik heb het over hij en hem, maar ik heb geen idee of Scapino een jongen of een meisje was of allebei of geen van twee. Voor hetzelfde geld was het een vlinder, want het was alsof Scapino vloog. Ach, als je eenmaal vrij bent, kun je alles zijn.

Maar hoe kwam Scapino zo?

Ik zal je vertellen wat ik van hem weet.

En wat ik niet weet zal ik je verzinnen.

Dit is zijn verhaal.

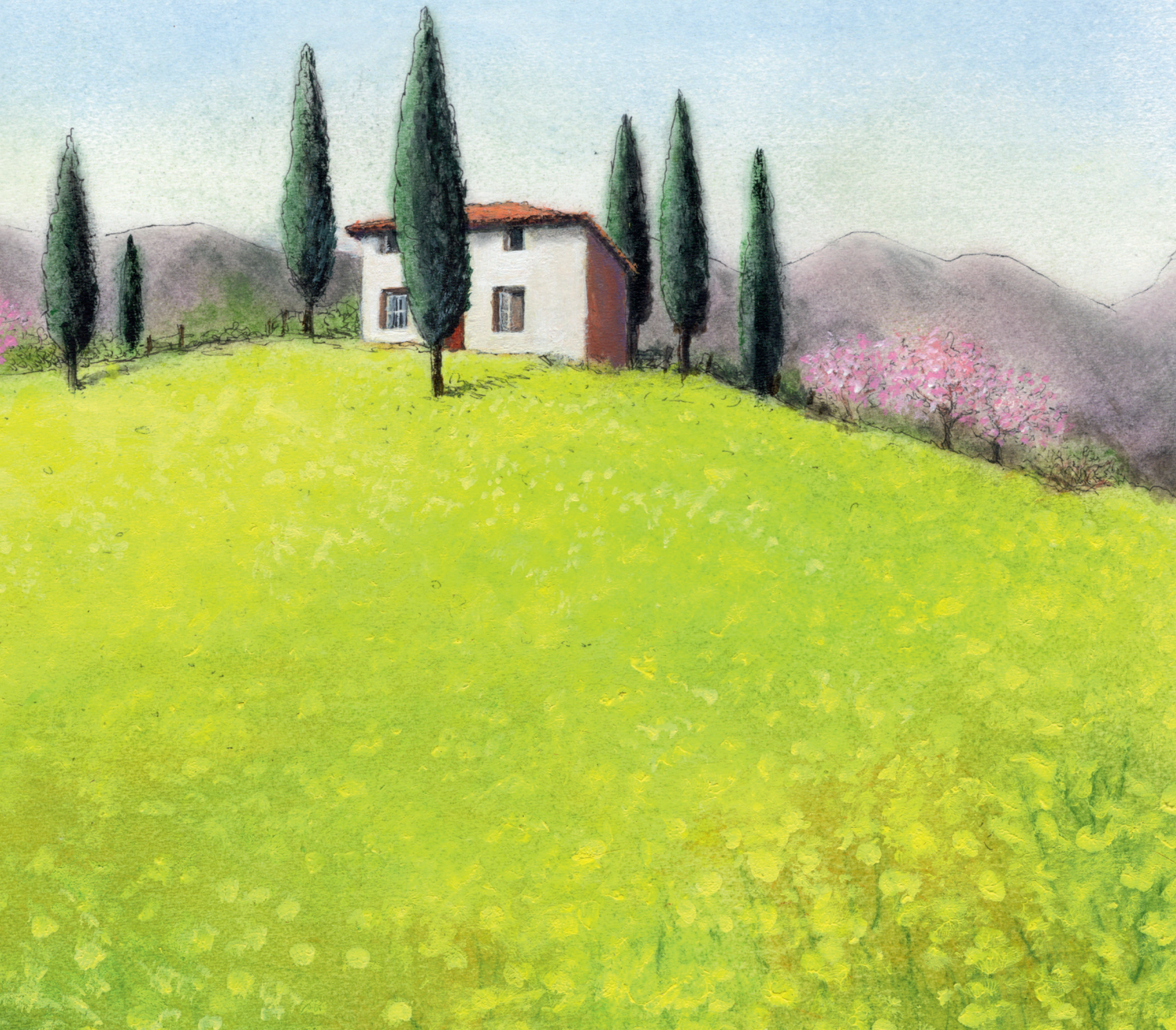
Ergens in het noorden van Italië kwam hij ter wereld, maar zelf had hij nog geen idee waar hij zich bevond. Hij had zojuist iets ongelooflijks beleefd, dat wist hij wel.

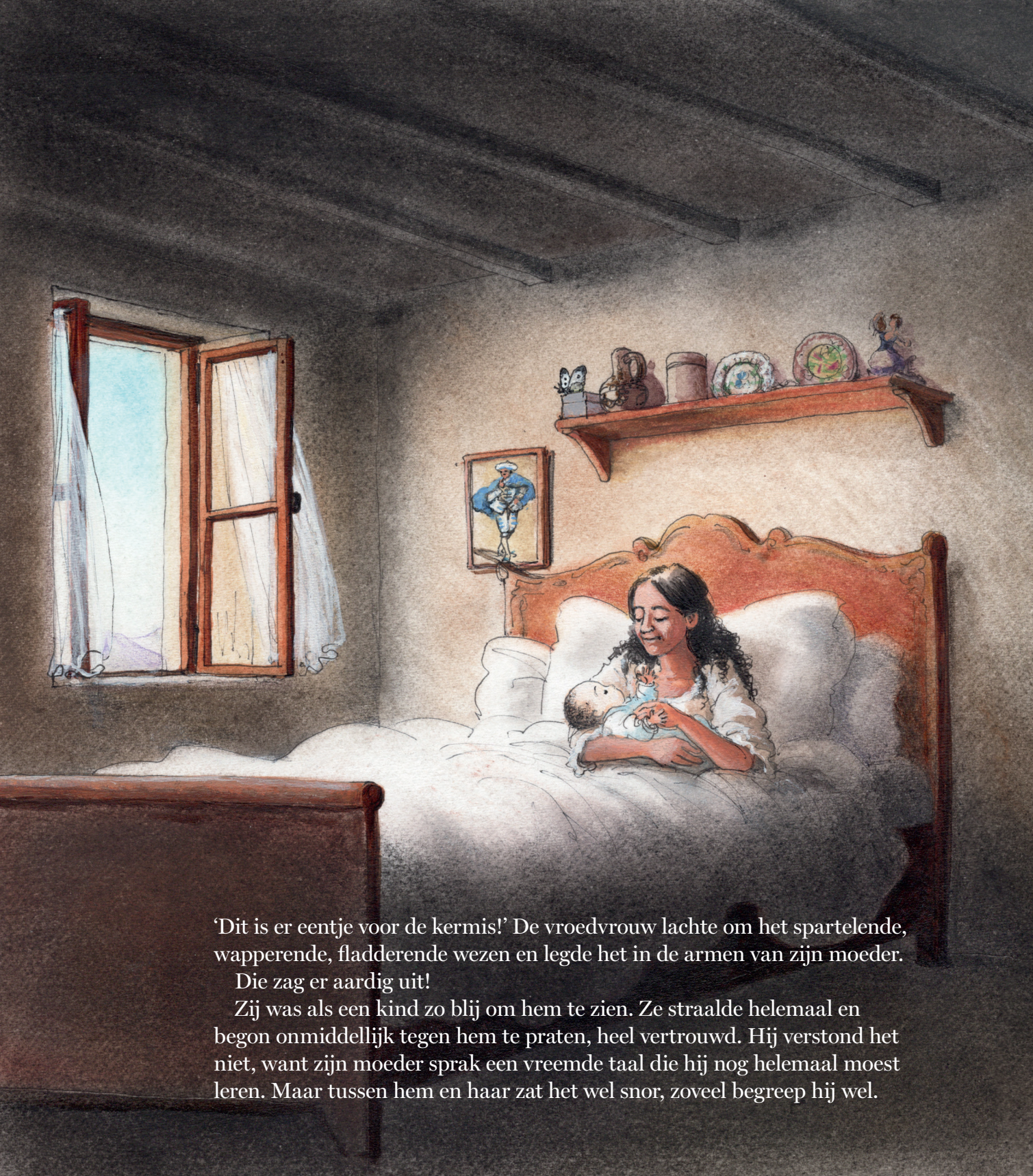
Geboren worden is een van de twee grootste avonturen die een mens beleven kan. Het is zo ongehoord en onbezonnen dat het maar goed is dat we er geen herinnering aan hebben.

Maar het was goed gegaan.

En voor het eerst ervoer Scapino... lucht! Hij ademde lucht in, hij voelde lucht op zijn huid, zo fris en vrij, zo zacht en blij. Alsof de warme voorjaarswind die door de openstaande ramen kwam, hem streelde. Zijn armpjes en beentjes maaiden door de lucht, zijn handjes wapperden en zijn voeten fladderden.

‘Dit is er eentje voor de kermis!’ De vroedvrouw lachte om het spartelende, wapperende, fladderende wezen en legde het in de armen van zijn moeder.

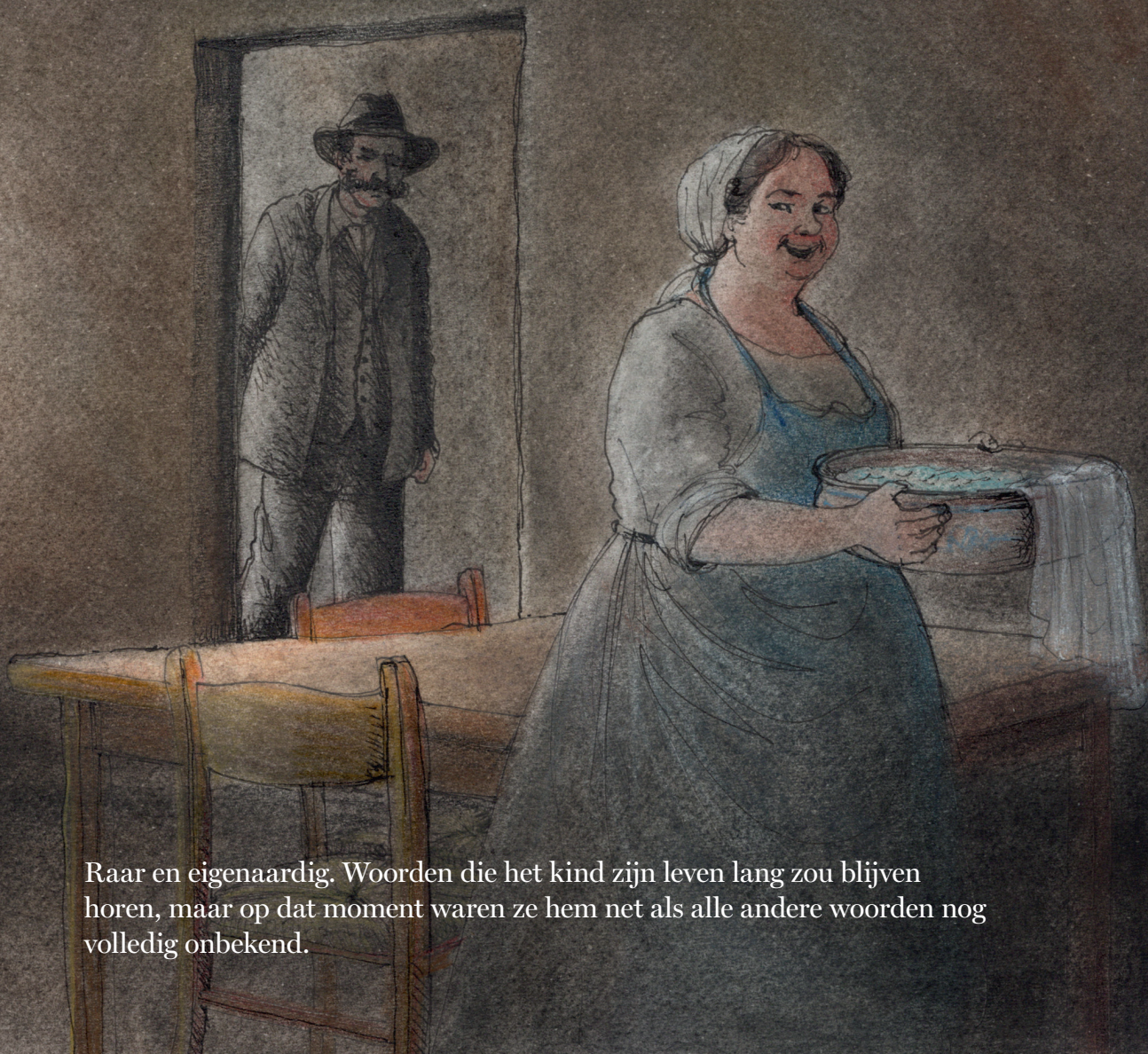
Die zag er aardig uit!

Zij was als een kind zo blij om hem te zien. Ze straalde helemaal en begon onmiddellijk tegen hem te praten, heel vertrouwd. Hij verstond het niet, want zijn moeder sprak een vreemde taal die hij nog helemaal moest leren. Maar tussen hem en haar zat het wel snor, zoveel begreep hij wel.

Over snorren gesproken... daar had je er één!

Een enorme krulsnor boog zich nu over het kleintje. Dit was zijn vader. Die pakte de pasgeborene op en keurde hem zoals de marktmeester bedorven fruit.

Zijn snor betrok. 'Hij heeft één hele rare wenkbrauw,' bromde de man. 'Die heeft hij niet van mij! En ook dat gezicht is niet zoals het hoort, waarom is dat zo eigenaardig wit?'

Raar en eigenaardig. Woorden die het kind zijn leven lang zou blijven horen, maar op dat moment waren ze hem net als alle andere woorden nog volledig onbekend.